

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 497/06
01.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић, Власте Јовановић и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца АД "АА", чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених: ББ, и других, чији је заједнички пуномоћник БА, адвокат, и туженог ВВ, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж. бр. 1117/05 од 09.12.2005. године, у седници већа од 01. новембра 2007. године, донео је:

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Ваљеву Гж. бр. 1117/05 од 09.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Мионици П. бр. 196/04 од 08.04.2005. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезу да му солидарно исплате износ од 1.076.491,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе па до исплате. Тужилац је обавезан да туженима на име трошкова спора исплати износ од 184.500,00 динара, осим туженом ВВ.

Пресудом Окружног суда у Ваљеву Гж. број 1117/05 од 09.12.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из става 2. тачка 12. истог члана, на коју ревизија неосновано указује, будући да је побијана пресуда јасна, није противуречна и садржи све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, на састанку одржаном дана 29.05.2004. године чланови Гранског синдиката "ГГ" донели су одлуку о прекиду рада код тужиоца са почетком 08.06.2004. године. На основу ове одлуке, која је заведена под бројем 371 од 31.05.2004. године, у погону за топло цинковање код тужиоца дошло је до штрајка у периоду од 08.06.2004. закључно са 25.08.2004. године. Одлуком о прекиду рада формулисано је 8 захтева, који се односе на уредну и пуну исплату зарада, потписивање општег колективног уговора, учешће синдиката у поступку утврђивања одговорности радника, обезбеђивање услова за рад и конституисање органа предузећа. Одлуком од 27.07.2004. године захтеви су проширени и на смену целокупног руководства предузећа, али од овог захтева су штрајкачи одустали током преговарачког поступка. Током поступка тужилац није доказао да су штрајкачи на било који начин

ометали и спречавали организовање производног процеса за раднике који нису били у штрајку. Директор предузећа донео је одлуку под бр. 447 од 17.06.2004. године којом је утврдио минимум процеса рада за временски период од 18.03. до 05.07.2004. године у погону за топло цинковање. Наведено решење запослени у овом погону нису хтели да приме, нити су обезбедили минимум процеса рада. У току трајања обуставе рада, штрајкачи су се окупљали у просторији која је тада била празна и није коришћена. Штрајк је окончан након преговора дана 24.08.2004. године, тако што је директор предузећа тужиоца у целини прихватио постављене захтеве из Одлуке о прекиду рада од 31.05.2004. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезу на солидарну исплату износа од 1.076.491,00 динара са припадајућом законском затезном каматом на име накнаде штете.

Наиме, правилан је закључак нижестепених судова да је штрајк у погону тужилачког предузећа био законит, будући да је организован у циљу заштите професионалних и економских интереса запослених у смислу чл. 1. Закона о штрајку, те да је одлуку о ступању у штрајк донео синдикат, у складу са чл. 3. и 4. истог Закона. У поступку је утврђено да штрајкачи нису угрожавали безбедност лица и имовине нити ометали процес рада радника који нису били у штрајку, а у смислу чл. 7. истог Закона. Будући да се не ради о делатности од јавног интереса, у којима се штрајк може започети ако се обезбеди минимум процеса рада, у смислу чл. 9. и 10. Закона о штрајку, то за законитост штрајка није био услов обезбеђивање минимума процеса рада. Осим тога, одлука директора тужилачког предузећа којом је у току штрајка био одређен минимум процеса рада, није донета у складу са чл. 10. ст. 3, 4. и 5. Закона о штрајку, којим се између осталог предвиђа да директор мора најдоцније пет дана пре почетка штрајка одредити запослене који су дужни да раде за време штрајка. Незаконитости у вези са спровођењем штрајка, на које је указано решењем инспектора рада од 10.06.2004. године, отклоњене су у току преговарачког процеса, о чему сведочи и то што се преговарачки процес завршио пристанком директора тужилачког предузећа на испуњење свих почетних захтева штрајкача. С обзиром да је штрајк код тужилачког предузећа био законит, те да на страни тужених није било намере за настанак штете нити кривице у смислу чл. 154. Закона о облигационим односима, као и да код послодавца није вођен поступак за утврђивање постојања штете, њене висине и околности под којима је штета настала, те ко је штету проузроковао и како се накнађује, а у складу са чл. 95. ст. 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 70/01), правилно је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР